

Yksi ainoa Tie vai monta tietä?

Alkuun johdannoksi aiheeseen

Tulen käsittelemään joitain hengellisiä harhateitä ja siinä mielessä otsakkeeni osuu yhteen tämän ajan tärkeimmistä teemoista. Oma tietomääräni on kyllä kovin puutteellinen. Ja huomaan etenkin uupuneena tekeväni asiavirheitä ja unohdan yhtä ja toista.

Kuitenkin minulla on mielessäni joitain kuvia, joitain johtoajatuksia. Ehkä olen luomassa kuin isokokoista akvarellityötä. Hahmottelen leveällä pensselillä väripintoja ja viivoja. Yksityiskohtia tuon esille vain siinä mielessä, että kokonaisuus voisi ilmaista jotain olennaista teemastani.

Esitän myös sen ainoan oikean tien omakohtaisella tavalla. Luon myös paikoin jyrkkiäkin kontrasteja saadakseni esitykseeni terävyyttä ja selkeyttä.

Erilaisista teistä, harhoista, okkultismista on kirjoitettu monia hyviä kirjoja. Myös internetin kautta saa tietoa. Ongelma ei itse asiassa olekaan tiedon puute vaan sen suunnaton runsaus. Myös yksi ongelma on siinä, että totuus on valheen kanssa kuin yhteen punottuna. Ja erityiskysymyksenä on se, että seurakunnissa ollaan hyvin eri mieltä siitä mikä on harhaa ja mikä totuutta.

Itse olen työelämässä terveyskeskushammaslääkärinä ja tuttujeni kautta joutunut alkuaan paneutumaan tähän teemaan. Sitten olen huomannut, että omassa mielessäni on ollut kysymyksiä vailla vastauksia. Ehkä olen jopa kokenut oman uskoni vahvistuneen ja selkiytyneen tutkiessani erilaisia teitä ja uskomuksia.

Tunnustan kyllä olleeni monet kerrat väärällä tavoin pelkoon ja pelotteluun käpristynyt. Uskoni suureen Jumalaan on ollut kovin pientä. Ja minulla on ollut itsepäistäkin halua hallita asioita omilla tiedoilla ja omalla voimalla. Ja usein olen ollut ennemminkin vihainen kuin rakastava.

Kaukaiset uskomukset ovatkin aivan arjessamme

Idän uskonnolliset tavat ja ajatukset ovat tavoittaneet Suomen henkisen ja hengellisen ilmapiirin. Erään lehtitiedon mukaan esim. Äiti Amman halattavana on käynyt jo 50 000 suomalaista. Myös vaikkapa luontaishoitajien alueella vastaava kehitys on nähtävissä.

Ei riitä se ajattelu, että pidämme aina ja kaikessa parempana sitä uskonnollista ja lääketieteellistä opetusta mihin Suomessa on juurruttu vuosisatojen kuluessa. Emme saa myöskään omaksua mitä tahansa ilman, että sen tausta-ajatukset ja vaikutukset ovat tiedossamme. Juuri nyt olisi hyvä rakkaudellisesti ja turvallisesti perustella uskon ydinasioita ensin itselle ja sitten tuoda ne yleisemmin arvioitavaksi. Samoin on tutkittava luontaislääketieteen alueelle tulleet muuhun kuin näyttöön perustuvat hoitomuodot ja nähtävä niitten hengellinen tausta.

Rakkautta, läheisyyttä, rauhaa ja hyvinvointia kaipaava ihminen on kuin orpo tässä ajassa. Voidaan sanoa, että kirkonkaan suunnasta ei tule kirkasta ääntä. Ja ihminen on myös sen luonteinen, että ulkoa päin tulevaa pelkkää totuutta ilman rakkautta ei voi ottaa vastaan.

Kunnissa puhaltavat uudet tuulet ja aatteet

Kunnissa tahdotaan helpottaa kiireen ja vaatimusten puristuksissa olevaa henkilökuntaa järjestämällä erilaisia koulutustilaisuuksia. Konsulttifirmojen kautta hankitaan esiintymiskykyisiä ja innostavia puhujia. Usein näillä kouluttajilla on vallan kummalliset taustat. Joukossa voi olla entinen joogaopettaja tai enkeliterapiasta kirjoittanut henkilö. Toki enin osa kuntien koulutuksista on aivan asiallisia ja tarpeellisia.

Eräällä entisellä kotipaikkakunnallani aloitettiin uuden tyyliset koulutukset. Niissä kävi koko johtoporras ja luottamushenkilöt sekä myöhemmin vapaaehtoisesti suuri osa henkilökuntaa. Energiahoidot, esim. shiatsuhoito, liittyivät tapahtumiin. Näin haluttiin tarjota rentouttavia taukoja opiskeluun. Myöhemmin myös kaupungin palkkaama henkilö alkoi antaa halukkaille työntekijöille työaikana ilmaiseksi reikihoitoja. Tarkoituksena oli työhyvinvoinnin lisääminen.

Sain hyvin yksinäni puhua tätä ilmiötä vastaan. Moni oli itse päättämässä asioista, toisilla sukulainen tai ystävä. Reikihoidon nimi muutettiin nopeasti kuulumaan ”kevyt hieronta” ja sen antajana jatkoi sama henkilö, jolla ainoana koulutuksenaan olivat reiki- ja shiatsuhoitajan lyhyet kurssit. Tapahtumista on kulunut sen verran aikaa, että nyt päättäjätkin ovat jo vaihtuneet. Muutenkin tuon tämän asian esille vain osoittamaan miten salakavalasti nämä hoidot valloittavat maaperää.

Voidaan ehkä kysyä miten tällainen puheen kuunteluun perustuva tai käsien kautta tuleva vaikutus liittyy teemaan tie. Ajatellaan herkästi itsenäistä yksittäistä kulkijaa valitsemassa eri polkujen tai aatteitten välillä. Kuitenkin juuri tällainen virallisen kunnallisen tahon kautta tuleva vaikutus on petollisin. Monikin varmaan on ensin kyselevällä kannalla, mutta tyytyy kulkemaan virran mukana. He ovat valtaväylällä. Kaikki ovat mukana. On äärimmäisen vaikeaa virittää keskustelua esimerkiksi reikihoidoista tai ihmiskäsityksistä. Aihe oli monen uskovan ystävän mielestä helppo sivuuttaa vain toteamalla, ettei se nyt niin kaukana ollut kristillisestäkään ajattelusta tai ettei se hoito missään tuntunut, muutkin olivat kaikki mukana.

Energiahoidoissa uskotaan välittyvän kosmisia energioita (elämänenergiaa) ihmiseen tai pyritään energioitten tasapainotukseen. Usein esim. reikihoitoja antava henkilö on saanut vain kahden päivän koulutuksen. Siinä yhteydessä henkilö saa viritykset ja näin kanavat voimien välittämiseen avautuvat. Viritys/vihkimys on rituaali, jonka reikiopettaja tekee oppilaille. Rituaaliin kuuluu, että oppilas pitää silmät suljettuna ja kääntyy näin sisäänpäin. Näissä hoidoissa niin sanottu reiki-sukupuuli eli katkeamaton opettaja-oppilaslinja on tärkeä. Myöskin symbolit ovat käytössä etenkin virityksiä annettaessa. Hoito voi olla myös ns. kaukohoitoa. Se on menetelmä, jonka avulla voi lähettää hoitoa eri paikoissa ja ajoissa oleviin ihmisiin ja asioihin. Menetelmä opitaan Reiki 2 –kurssilla.

Energiahoidoissa voidaan käyttää mukana jotain hierontaa tai kosketusta, kuuntelua, musiikkia ja esimerkiksi ikonin kuvaa.

Kaikissa näissä hoidoissa altistutaan todellisille pahan voimille, vaikka sen ymmärtäminen on vaikeaa. Kuljetaan sellaisella alueella, mitä voidaan kutsua henkiparantamiseksi. Kyse ei ole siis vain siitä onko hoidolla vaikutusta ihmisen terveyteen. On aina kyse myös hengellisestä kosketuksesta hoidon taustalla olevaan okkultistiseen maailmaan.

Reikiyhdistyksissä kuitenkin sanotaan, että hoidossa ei ole mitään kristinuskon vastaista. Perusteluna käytetään mm. sitä, että edellinen paavi Johannes Paavali II sai reikihoitoja puolalaiselta nunnalta. Paavilta on olemassa kirjallinen lausunto reikin positiivisista ominaisuuksista ja se on esillä erään puolalaisen katedraalin seinällä.

Valitettavan moni yhtyy reikiä markkinoivan yhdistyksen käsitykseen, että reiki hoitomuotona ei ole sidoksissa mihinkään uskontoon. Siinä ei monen kristitynkään mielestä voi olla uskon vastaista, koska molemmissa on kyse auttamisesta ja lähimmäisenrakkaudesta. Käy niin, että kristityt yhä heikommin ovat harjaantuneet erottamaan okkultismin siteitä.

On myös erittäin valitettavaa, että nämä täysin näyttöön perustumattomat maksulliset energiahoidot yleistyvät vapaasti. Nyt kuitenkin puuttuu kaikki ohjeet ja säännöt näistä hoitomuodoista ja sen vuoksi ne kulkeutuvat niin moneen yhteyteen hyvinvoinnin tai virkistyneen nimissä.

Ihmiskäsitys ja henkinen tie

Uuden henkisyiden ihmiskäsitys perustuu jatkuvaan kehittymiseen ja sisäisen jumaluuden löytymiseen itsensä tyhjentämisen kautta. Meditointi eri muodoissaan on yleistä. Uskotaan usein jälleensyntymiseen ja karman lakiin. Ihmiskehon meridiaaninen ajattelu tai yin ja yang vastakkaisten voimien elementteinä on tavallinen tapa hahmottaa ihmisolemusta. Ihminen saatetaan käsittää mikrokosmoksena, maailmankaikkeuden kuvana. Kosmisen energian ajattelu ja sen yhdistäminen jumaluuteen ja ihmisen olemukseen on myös uuden henkisen ajattelun taustalla.

Uudessa henkisyudessa puhutaan selkeästi henkisestä tiestä. Esimerkkini on alan lehdestä ”Minä Olen”. Reino Knaapila sanoo numerossa 5/2003 seuraavaa: ”Ihminen tarvitsee virikkeitä, ajatuksia ja ideoita muilta. Mutta se persoona, joka niitä tarvitsee, on ihmisen mieli, ego. Sielun, sisimmän tai sydämen tasolla, mitä sanaa kukin vain haluaa käyttää itsestään, meillä on kaikki tarvittava tieto. Meissä on tieto kaikesta menneestä, kaikesta mitä haluamme kokea ja kaikesta mitä tuon kokemuksen saamiseksi tarvitaan. Siksi henkisen tien suunta on itseen, ei maailmaan. Maailma aukenee itsen kautta. Sitä porttia toinen ei voi aukaista. Toinen voi auttaa portin avaamisessa, mutta varsinainen työ on tehtävä itse.”

Itensä tyhjentäminen ja itseen päin kääntyminen kuvaavat näin henkistä tietä. Siihen liittyy laaja kirjo eri menetelmiä.

Jooga, meditointi, hiljaisuus tieksi jumalakokemukseen

Tavallisesti vielä meditointi ymmärretään joogaan ja Idän uskontoihin kuuluvaksi, mutta aika on muuttunut. Meditointi on tehnyt suorastaan läpimurron.

Lainaan Taavi Kassilan kirjoitusta liittyen ”Minä Olen”-lehden joogakouluun vuodelta 1997: ”Ensimmäisessä Minä Olen lehdessä opimme mietiskelemään maa-oum-mantraa käyttäen ja sitten visualisoimaan mestarimme –pidimme mestarinamme sitten Jeesusta, Buddhaa, Krishnaa, Muhammedia tai jotakuta nykyajan mestareista, kuten Äiti Meeraa, Ammaa tai jotakuta muuta.” Kirjoituksen loppukommentissa on toivotus: ”Kulkekaamme siis yhdessä kohti jumaluutta”.

On hyvin yleistä ajatella, että samankaltaisen meditaation avulla voi kukin lähestyä omaa jumalaansa tai yhteistä jumalakokemusta. En ihmettele sitä, että näin sanotaan joogakoulussa. Mestarin visualisointi sisäisen mietiskelyn avulla on okkultistinen tekniikka. Kristillisiin yhteyksiin tuotuna meditaatio aiheuttaa paljon hengellistä sekavuutta.

Kristuksen kaltaisuus on länsimaisessa ajattelussa edustamassa yleensäkin parasta hyvää ja pyhintä ajateltavissa olevaa elämää. Esoteerinen kristustietoisuus on korkeasti koulutetun filosofisen ja uskonnollisen ihmisen ajatusmalli siitä miten jumalallinen pyhyys ja voima tulee ihmiseen. Meditointi ja enkelimaailma kuuluvat tähän uskonnollisuuteen.

Hiljattain syntyi uusi yhdistys Tietoisuuden Ystävät. Järjestön toimintaan liittyy Vammalan Karkussa vuonna 2005 aloittanut Voimaantumis- ja hiljentymiskeskus Tietoisuuden Koulumaa, joka toimii teologian tohtorin johdossa. Siellä on hyvin tavallisen tuntuisia retriittejä, jotka ilmoitetaan Kirkkopalvelun Hiljaisuuden Ystävien sivustoilla (ainakin nyt vuonna 2006). Keskuksessa on tehty yhteistyötä Hyvinkäällä toimivan luontaishoitolan kanssa, mistä on käynyt henkilö pitämässä mm.enkelikursseja Karkussa.

Kun toiminta aloitettiin joulukuussa 2005, niin ensimmäinen tapahtuma oli Sinkkujen Joulu ja se ilmoitettiin Sana-lehdessä ja Uuden Aikakauden lehdessä ”Minä Olen”. Tutkittuani taustayhteisön sivustoa tietoisuus.fi sekä muita esiin tulleita yhteyksiä olen vakuuttunut, että kyse on ainakin osaksi uudesta henkisyudesta puettuna kristilliseen tai tieteelliseen asuun. Toimipaikan nimi on tätä kirjoittaessani myös yksinkertaisemmassa muodossa Karkun Hyvinvointikeskus. Siellä on mahdollista saada esim. shiatsuhoitoa, joka kuuluu selkeästi uuden henkisyuden energiahoitoihin.

Kohteettoman mietiskelyn sumuisella tiellä

On erilaisia uusia ja vanhoja oppeja sekä menetelmiä, jotka ovat lähellä uuden aikakauden ajattelua tai jo selvästi siinä sisällä. Joissakin pyritään selkeämmin avautumaan jumalallisuudelle kanavoinnin kautta ja omaksumalla eri mestareitten ja enkeliolentojen sanomaa. Toisissa käännytään sisäänpäin esim. TM-mietiskelyn tai joogan avulla tai turvaututaan erilaisiin muihin uskonnollisiin menetelmiin. Itsensä tyhjentämisestä ja itseän päin kääntymisestä tulee tie sisäisen jumaluuden tai jumalan äänen löytämiseksi.

Samoin sanovat monet meditatiivisen musiikin opettajat. Hengen ja Tiedon messujen 2005 messulehdessä laulaja, äänipedagogi Kirsti Autio kertoo: ”Meditatiivisen äänen avulla voimme saavuttaa sisäisen hiljaisuuden tilan. Mieleemme jatkuva dialogi on hiljentynyt. On tilaa kuulla sydämen sopukoista nouseva pieni aavistuksenomainen, mutta kohdalle sattuesssa täysin tunnistettava ääni. Voisimmeko silloin tuntea, että Jumala puhuu sydämen hiljaisuudessa.”

Hiljaisuuden liikkeessä ollaan löytämässä vanha mystiikka ja meditaatio, samoin apofaattinen teologia. Uuden henkisyuden uskonnolliset virtaukset kulkevat mielellään kirkon vanavedessä. Kirkkokin tuntuu suhtautuvan myönteisesti uuteen henkisyuteen sen ollessa lähellä kirkon traditiota.

Meditaatio, ikonit, pyhiinvaellukset tulevat muotiin niin uudessa henkisyudessa kuin kirkon hiljaisuuden liikkeessä. Samat meditatiivisen musiikin opettajat liikkuvat sekä seurakunnissa että joogakouluissa tai jopa rajatiedon messuilla.

Tiedän hiljaisuuden liikkeen tarkoituksena olevan todellisen Kristuksen kohtaamisen ja Pyhän Jumalan yhteydessä viipymisen. Silti pelkään vain mitä sisäinen pyhän mystinen kokemus voisi olla silloin, kun Kristus ei todellisesti asu ihmisen sisimmässä. Näin etenkin kohteettomassa meditaatiossa. Ja mitä tapahtuu hengellisesti silloin, kun osa ihmisistä on suorastaan kiinni okkultismissa? Tämän ajan voimakas uuden henkisyuden nousu kirkollisen mystiikan ja meditaation rinnalla on syytä nähdä vaarana eikä rinnalla kulkevana kuin täydentävänä hengellisyytenä. Kyse on okkultismista ja valheen tiestä, vaikka sen ilmentymät tuntuvat ihmisestä miellyttäviltä.

Kohteeton mietiskely sekä myös Jumalan katselu kontemplaatioissa vie huolestuttaville alueille etenkin, kun sitä harjoitetaan Raamatun sanasta irrallaan ja siihen osallistujilla ei ole Kristus henkilökohtaisena Vapahtajanaan. Meillä on kuitenkin juuri nimenomaan Kristuksessa ilmoitettu Jumalan kuva ja täyteys.

Kärsivän Kristuksen katseleminen on ollut syntiselle suuri lohdutuksen paikka esimerkiksi 1800-luvun herätyksissämme. Siihenkin liittyy mystiikan kaltaisuutta, mutta puuttuu tämä kohteettomuus täydellisesti. Myöskään siihen ei liity yhdessä koettua meditaatiota missään muodossa.

Huolenani oleva väärä kristuskokemus kohteettoman mietiskelyn ja meditaation yhteydessä voisi liittyä siihen miten ihmisen sisin kohtaa jotain universaalisen kaltaista yhteyttä. Kristillisissä viitekehyksissä tämä kokemus saa kristillisen nimen. Voidaan puhua kristuskokemuksesta. Samankaltaiseen kokemukseen päädytään todennäköisesti muillakin mietiskelyn teillä. Oman itsen

sisäiseen maailmaan kääntyminen voi johtaa mielen raja-alueille. Ja niille juuri pyritäänkin monin meditaatiotekniikoin. Kristillinen viitekehys ei anna sitä turvaa, ettei ihminen voisi joutua harhaan.

Kristityn nimi ja seurakunnan jäsenyykö tienä?

Olen ollut luterilaisessa seurakunnassa luottamushenkilönä. Kirkko on vieläkin minulle rakas, vaikka katson sitä nyt vähän kauempaa. Oma kipu asioista on kuitenkin yhtä lähellä aina.

Laitoin aikoinaan talteen seurakunta 2000-mietinnön. Se on 1980-luvulta. Erityisesti taivutin esiin aukeaman, missä puhutaan yhteisestä pappeudesta ja seurakunnan jäsenyydestä. Siinä puhutaan ulkoisista kristityn tuntomerkeistä, mutta henkilökohtaisen uskon osuus sivuutetaan kokonaan.

Sana Kristus mainitaan kerran koko aukeamalla puhuttaessa seurakunnan jäsenyydestä ja yhteisestä pappeudesta. Kohta kuuluu: ”Jumala tekee työtään jokaisen seurakuntalaisen kautta, jokaisen Kristuksen ruumiin jäsenen kautta. Toiseksi yhteinen pappeus painottaa seurakunnan yhteisöluonnetta siten, että jokainen seurakuntalainen on yhteisönsä täysivaltainen jäsen.” Nimi Kolmiyhteinen Jumala on mietinnön sivuilla helpompi sanoa kuin Jeesus tai Kristus.

Tavallaan tahdotaan pitää kaikki nimelliset kristityt mukana seurakunnassa ja varmasti oikeastikin halutaan heitä sanan ja sakramenttien ääreen. Tosiasiassa vain osa seurakuntalaisista, luottamushenkilöistä ja työntekijöistä on henkilökohtaisessa uskossa. Ja kuitenkin eikö vain usko Jeesuksen sovitustyöhön omalla kohdalla ja sisimpään lahjoitettu Pyhä Henki voi luoda tässäkin lainauksessani tarkoitetun yleisen pappeuden?

Nyt seurakuntiin pyydetään puhumaan julkisuuden henkilöitä esimerkiksi armosta. Kaikkihan lienevät nykykäsityksen mukaan armosta osallisia ja sen asiantuntijoita? Tasavertainen kristillisuus, yhteinen pappeus pidetään näkyvästi esillä. Mitä erilaisimmat maailmasta tulevat virtaukset otetaan myös vastaan. Esimerkiksi energiahoidot, meditatiivinen musiikki, erilaiset joogat, taiji, sekä erilaiset psykologiset opit lisääntyvät yhä seurakunnissa ja kristillisissä opistoissa. Aina tämä ei näy painetuissa ohjelmissa asti.

Tiedän, että monella on ahdistavaa ja raskasta juuri tämän kaltaisten asioiden vuoksi. Tarvitaan ystävällisyyttä ja rukoillen rinnalla kulkemista. Raitis, aito hengellinen työ kaipaa juuri nyt tukea.

Inhimillisen hyvän keskellä Kristusta kaipaavia vaeltajia

Seurakunnissa tehdään paljon korvaamattoman arvokasta työtä lähimmäisen hyväksi. Uuden henkisyyden piirissäkin saavutetaan hyviä asioita. Opetetaan korkean moraalin eettisiä arvoja. Nämä ihmiset kunnioittavat erilaisuutta, ovat lainkuuliaisia ja luonnon arvot huomioivia. Taiteellisuus eri muodoissaan on korkeatasoista. Harrastetaan myös lähimmäisen palvelua.

Nämä kaikki tiet, polut ja virrat ovat kuitenkin ihmisen rakentamia, omavoimaisia väyliä, silloin kun rakentajana ei ole Kristus itse. Aivan riippumatta siitä kunnioitetaanko minkä kirjan oppeja tai meditoidaan mikä nimi huulilla tai sydämessä. Ja vaikka saavutetaan hyviä asioita.

Voidaan kuvitella Lapin tunturi ja ihmisiä vaeltamassa erilaisin varustein eri suunnilta kohti tunturin lakea. Voi ajatella eri pyhiä tekstejä käteen, tai ilman niitä. Joku kuuntelee luonnon ääniä, toinen laittaa kuulokkeet korviinsa. Yksi seuraa mestaria tai opasta, toinen vaeltaa yksinään. Moni kulkee passiivisesti

ryhmän mukana. Yksi vaeltaa suorana, toinen kulkee kumarassa. Yksi pääsee huipulle ilman taukoja, toinen pysähtyy säännöllisiin meditaatioihin tai rukoushetkiin. Tämä on vain yksi ajatuskuva. Huippu tulee kaikille vastaan. Mitä he löysivät?

Jokaista yksittäistä kulkijaa tulisi rakastaa Kristuksen rakkaudella. Sydämissä on hätää, on uupumusta. On varmaan suurta kärsimystä. On hiljaista surua. Moni kokee myös aitoa syyllisyyttä. Kaivataan pyhän kohtaamista. Etsitään oikeaa tietä. Sumu peittää näkyvyyden.

Nämä ihmiset tarvitsevat esirukousta. He kaipaivat niitä lähimmäisiä, jotka voisivat todellisina hengellisinä isinä ja äiteinä välittää aidon evankeliumin. Sanoman ristillä puolestamme kuolleesta Kristuksesta tulisi olla kirkasta ja rakkaudellista. Lempeä ja nöyrä syntisten Vapahtaja on kärsivällinen siinä kun me jo käännämme selkämme etsiville lähimmäisillemme.

Ihmisen omat tiet

Ihmisen teillä yhteyttä Jumalaan ja kokemusta Jumalasta tavoitellaan lukuisin eri menetelmin. Siihen käy meditointi, pyhät esineet, traditio, musiikki. Ihminen on tehnyt jumalankuvia ja omia teitään syntiinlankeemuksesta lähtien. Epäjumalanpalvelus on nykyisin kätkeyssä muodossa, etenkin jälkikristillisessä maailmassamme. Käsite synti on joko tuntematon tai sen sisällöksi riittää epämääräisellä tavalla ihmisen erossa olo Jumalasta tai jumaluudesta. Ihmisestä itsestään tulee täydellisyyden tien kulkija, jumaluuden energioitten välittäjä tai lähes jumala.

Jumalan täydellinen laki annettiin Moosekselle, jotta ihminen näkisi oman syntisyytensä, eronsa Pyhästä Jumalasta ja Hänen tahdostaan. Jumalan pyhä olemus on jotain mitä syntinen ihminen ei voi edes katsoa, saati lähestyä. Hänen nimeänsä ei rohjettu sanoa kuin muodossa ”Minä Olen”. Ei ihminen voi täyttää koskaan lakia, ei miltään osin. Vanha Testamentti luo katseemme jo Kristukseen Jumalan Karitsana. Hänet uhrattiin syntiemme tähden. Hän, synnitön, kuoli meidän syntisten edestä.

Kristillissävytteisessä väärässä hengellisyydessä korostuu ihmisen viehtymys rituaaleihin ja uskonnollisuuteen, koska siinä ei ole perustana Kristuksen tunteminen puolestamme kuolleena Jumalan Karitsana. Samoin siinä ilmenee ihmisen halu ylittää Jumalan ihmiselle asettamia rajoja. Siinä saatetaan tavoitella yhteyttä enkeleihin tai vainajiin. Raamatun kokonaisuus hämärretään leikkaamalla sieltä pois osia tai liittämällä siihen mitä ihminen itse hyväksi näkee.

Uudessa henkisyysässäkin arvostetaan Jeesuksen opetuksia, esimerkiksi Vuorisaarnaa sekä Jeesusta itseään. Kuitenkin ihminen pyrkii mieluummin pitämään Jeesusta opettajanaan ja Hänen sanojaan ihanteinaan. Tämä koskee usein myös kristillistä julistusta. On vaikeaa nöyryä sen edessä, että todella syvästi tarvitsee Jumalan antamaa apua syntisyyteensä ja täydellisesti mahdottomaan tilanteeseensa.

Usein kehitellään menetelmiä ja oppeja ihmisen syntisyyden ja pahan olon korjaamiseksi, mutta viime kädessä ihmisestä tehdään omaan apuun turvaava selviytyjä ja elämän hallitsija. Kristillisessä yhteisössä hämärretään näin ainoa todella tärkeä asia eli evankeliumi Jeesuksesta.

Jos ihmisen lankeemus Adamissa olisi sen luonteinen, että ihminen omalla uskonnollisella harjoituksellaan pystyisi löytämään yhteyden Jumalaan ja vieläpä muuttumaan uudennlaiseksi, niin emme tarvitsisi Kristusta. Jeesuksen tulo ihmiseksi, kärsiminen, ristin kuolema, ylösnousemus ja Pyhän Hengen lahjoittaminen sisimpäämme olisi tarpeetonta. Ja ihmiskunnalla olisi jo ollut riittävästi aikaa siihen, että jotain paremmasta suunnasta olisi nähtävissä, jos ihmisen tehtävä olisi jumaluuden tavoittaminen.

Kristus ainoaksi tieksi

Ihmisen omilla teillä vaelluksemme jatkuisi jatkumistaan. Etsimisestä ja löytämisestä tulisi loputon, mutta mihinkään johtamaton tie. Vakavaksi sen tekee se, että elämä ja pelastus on ainoastaan Kristuksessa. On oikeasti vain yksi Tie. Ja samalla on äärettömän helpottunut olo, kun Kristuksessa on kaikki ja itsestä ei tarvitse löytää mitään.

Elämän Kristuksessa täytyy olla täysin vastakkaista ihmisen teihin nähden. Sen löytää luopuessaan omista teistään. Ja silti on tunne, että Kristus itse kohtasi minut henkilökohtaisella, läheisellä tavalla. Jumala lähetti minulle avun. Tämä apu minulle annettiin ennen kuin ymmärsin juuri muuta kuin oman avuttomuuteni ja Jeesuksen tarpeeni.

Jeesuksen kautta sain tulla lapseksi. Saan sanoa Isä Pyhälle Jumalalle. Hän pitää jopa kädestäni kiinni koko vaellukseni ajan. Näin tie on turvallinen käydä. Se yllätys myös annettiin kokea, että tämä tie on tavattoman hyvä ja mielenkiintoinen. Tällä opitaan uutta joka päivä niin Jumalasta kuin itsestäkin. Tämä vaellus on myös lähimmäisen näkemisen koulua.

Näin hiljattain autolla ajaessani tienviitan, jossa luki Vääränpääntie. Ihmisen tiet kuuluvat kaikki tuon viitan alle. Kristus on ainoa Tie. Tämä tie vie perille iankaikkisuuteen ja saamme olla aina Kristusta lähellä. Esteet ja sumu ovat pois tieltä edestämme ja saamme katsella kasvoista kasvoihin korotettua Kristusta ja silti Jumalan Karitsaa. Perilläkään meitä vastaan ei tule mestaria, joka olisi maallinen kuningas loistossaan, vaan Jeesus on yhä sama syntisten Vapahtaja.

Syntisten, kärsivien, itsessään uupuvien Vapahtaja

Otan tähän poikkeuksellisesti oman runoni. Se kertoo juuri siitä miten olen kulkenut omassa varassani peläten ja uupuen. Uskonelämäni on myös ollut tällaista taapertamista. Edelleen poden samoja tunteja, mutta pohja on kestävä Kristus-kallio. Tarve nähdä kauaksi yhä vähenee. Tärkeämmäksi tulee se kenen seurassa saan tietä kulkea. Seurassani on Hän, jonka on lupa käyttää itsestään nimeä Minä Olen. Jeesus sanoo: ”Minä olen tie ja totuus ja elämä”.

Tulit kallioksi

Olen tarvinnut paljon Kristusta
ja kaivannut suunnattomasti taivasta.

Jostain syvältä ja horjuvalta pelastuin.
Sisälleni vahvistui uusi maailma.

Niin paljon olen pelännyt hylkäämistä
pimeyden ja suoritusten paineissa

Sinä, Kristus, tulit Valkeudeksi,
todelliseksi, kestäväksi Kallioksi.

Olen kuin pienet ruukun palat.

Niistä kokosit uuden astian.

Lähdin tuntemattomaan kanssasi
tietämättä, mihin polullani päädyn.

Olenkin kulkemassa päivän matkaa
seuranani Tie, Totuus ja Elämä.

Kristuksen läheisyydessä viipyminen, Hänen kärsimyksensä katselu, omien syntien ja taakkojen luovuttaminen Hänelle, joka voi ne kantaa, ovat olleet tärkeintä mitä voin ajatella. Miten sitä omista suorituksistaan voisi muuten lepoon päästäkään. Kristuksessa on elämäni kalliopohja.

Loppuun laitan lainauksen Niilo Wiklundin kirjasta **Suuri mutta armoitettu syntinen**: ”Jos minun pitäisi yhdellä sanalla selvittää asian laita, ja mistä autuaaksi tulemisemme riippuu, niin on se siinä, että meidän on opittava Pyhän Hengen valossa tuntemaan Jeesus sellaiseksi, joka sulasta armosta meidän tähtemme vuodatti verensä, kärsi ja kuoli.”

Ceta Lehtniemi